

Sions krig mot Irak

Här är samlat ett antal dokument om hur Israellobbyn i USA och andra västerländska länder, utnyttjar sitt inflytande för att krossa arablandet Irak – ett land som motsatt sig världssionismens planer för Mellanöstern. Ett utrotningskrig riktat mot ett helt folk – som fortgår alltjämt i det tysta – och där antalet dödade irakiska barn redan överstiger det antal judiska barn man påstod att tyskarna mördade under "förintelsen". Men om detta "må man inte berätta"...

- [Sionisternas krig mot Irak](#) sid 1–5
- [Judiska lobbyen i USA mobiliserar för förintelse av Irak](#) sid 5–7
- [Allierades atomsopor hot mot Irak](#) sid 7–8
- [FN-man; "FN sanktionerna mot Irak ett fiasko"](#) sid 8
- [Ritter: Australien spionerade i Irak](#) sid 8
- [Rolf Ekéus – agent för Israel](#) sid 8–9
- [John Pilger och Jan Guillou avslöjar](#) sid 9–12
massmordspolitiken mot Irak
- [John Pilger om de mordiska sanktionerna](#) sid 12–14
- [Brev till Göran Persson](#) sid 15
- Herman Lindqvist: Nyheterna glömmet miljarder människor sid 15–16
- Jan Guillou: Apartheidpolitiken i Israel sid 16–17
- Författare: Upphäv sanktionerna mot det irakiska folket sid 18

Sionisternas krig mot Irak

Den sista tiden har Irak varit "på tapeten" igen. Som vanligt har den sioniststyrda propaganda-orkestern dånat på och inte ett utrymme har lämnats till en seriös analys av bakgrunden till konflikten mellan Irak och Kuwait, till sanningen om det sk "Gulfkriget" och den kriminella bojkotten mot Irak samt sionisternas och deras lydstat USA's senaste agerande i området kring Persiska viken.

För det första har medierna noggrant sett till att aldrig djupare analysera vad staten Kuwait är för något. Det har istället rått ett konsensus att beskriva Kuwait som en liten nation, likt ett litet spädbarn, förvisso befolkad med rika knösusar till araber, men i detta fall rör det sig om "bra araber", som talar engelska som vi, som har studerat vid fina europeiska universitet som Oxford och Cambridge och som är oerhört självständiga, oavhängiga och stolta över sin "nation". Kuwait är alltså den mest självklara stat i världen, vars legitimitet inte kan och inte heller får ifrågasättas i våra sionistiskt styrda medier.

Sanningen är dock att Kuwait som stat bara har lite drygt 30 år på nacken och är ett resultat av ett försök av kolonialmakten Storbritannien år 1961 att behålla kontrollen över några av de största oljefälten i regionen i en tid då allt fler av de länder Storbritannien kontrollerat börjat befria sig från kolonialismens tyglar och ta över kontrollen över sin egna naturresurser.

Palestinadebattören **Staffan Beckman** skriver följande om "Kuwait" skapelse, i tidningen "Kommentar" Nr 1–1991:

"Ja och så var det frågan om Kuwait. Tillbaka till 1800 talet. (...) Dels för att hindra konkurrens (också från andra stormakter) och dels för att skaffa alternativa militära hållpunkter och bunkringsplatser, förvandlade man [engelsmännen] det ena lilla schejkdömet efter det andra längs Arabiska halvöns kust till sina lydstater. Längst upp i Persiska viken försåg man den lilla shejken av Kuwait, herre över något tusental köpmän och pärlfiskare, med en summa pengar och militärt beskydd. Beskyddet riktades mot sultanatet, då Kuwait ingick i det turkiska väldet och lydde under den idag irakiska hamnstaden Basra.

Allt detta skedde alltså innan oljan var upptäckt, men har således visat sig vara utomordentligt förtänksam politik. Söndra, härska, kontrollera och utplundra var förstas den brittiska politikens syfte. Det hade varit fullständigt naturligt ur geografisk och allmän samhällslik synvinkel om Kuwait vid styckningen efter första världskriget hade fått höra samman med Basra, det vill säga med Irak."

Efter det första världskriget, i och med **Sykes–Picot avtalet** från 1916 och i strid mot tidigare löften till araberna, styckade engelsmännen och fransmännen upp arabvärlden mellan sig. Detta trots att man lovat araberna självständighet om de bidrog till kampen mot turkarna, som var tyskarnas allierade under första världskriget. Storbritannien behöll sedan kontrollen över Irak till slutet på 1950-talet, när irakierna genom revolter och militärkupper avsatte den gamla härskande eliten som varit engelsmännens marionetter i landet.

Beckman fortsätter:

"Kuwait fick däremot ligga kvar där som ett outvecklat schejkdöme till fram på 1950-talet, då konflikten med Iran om den iranska oljan fick England att på nolltid sätta igång oljeproduktionen och dithörande utveckling i Kuwait. Shejkfamiljen blev plötsligt kungafamilj och fick en massa pengar. 1961 såg England och dess arabiska lydregimer till att Kuwait blev medlem i FN. Kring de väldiga oljereserverna i den lilla ökenflickan Kuwait växte ett konstgjort samhälle. Man rekryterade beduiner från öknen och letade med ljus och lykta efter människor som kunde sägas ha kuwaitiskt ursprung för att kunna konstruera ett kuwaitiskt folk, en kuwaitisk nationalitet.

Dessa kuwaiter fick en massa ekonomiska privilegier och sådana demokratiska rättigheter som var förenliga med emir Al–Shabas självhärskardöme. När det inte gick att uppfinna fler kuwaiter rekryterades palestinska, indiska, lankesiska och andra gästarbetare i tusental. De fick varken privilegier eller demokrati.

Kuwait var och förblev en ren anomali, med en oljeanläggning och en shejk som fungerade helt enligt stormakternas intressen."

Kuwait's befolkning innan 1990 bestod av en arabisk befolkning på c:a 800 000 och c:a en miljon utländska lågavlönade "gästarbetare".

Ett mycket intressant faktum som noggrant har nedtystats eller omnämmts bara i förbigående i våra medier är det faktum att efter "befrielsen" av Kuwait i mars 1991, så genomfördes omfattande utrensningar av de palestinier som tillhört den arabiska befolkningen i landet eftersom många av dem hade solidariserat sig med irakierna och deras krav på att Irak–Kuwait frågan bara kan lösas om den sk. "omvärlden" samtidigt löser Israel–Palestina frågan. C:a 400

000 palestinier kastades ut ur det nu "befriade" Kuwait. USA och dess hejdukar attackerade alltså Irak och gick till krig "för Kuwaits våldtagna folks" skull bara för att efteråt deportera halva den befolkning som man i propagandan påstått att man skulle "befria" från "den blodtörstige Saddams klor". Vilket enastående exempel på hyckleri!

Irakierna har som sagt aldrig accepterat Kuwait som stat, och det med rätta. På grund av statsbildningen Kuwait har de mäktiga internationella oljekonglomeraten fått en möjlighet att pumpa ut arabisk olja, olja som skulle kunna bidra till att höja levnadsstandarden och självständigheten för det stora flertalet araber i regionen. Istället används de enorma kuwaitiska oljeinkomsterna till att först nära en liten privilegierad klass av korrupta "oljeförvaltare", sk. shejker, och förse dem med en oerhörd lyx. Resten av inkomsterna, den absolut största delen, går dock till "investeringar" i Västvärlden. Det innebär att de fattiga araberna bestjäls på möjligheten att med oljans hjälp ta sig ur underutveckling och misär.

Med denna historiska bakgrund i minnet kan man sedan förflytta sig fram i tiden för att analysera varför sionisterna drev igenom "Gulfkriget" mot Irak och hur de gick till väga.

Efter det att kriget mellan Irak och Iran i slutet av 80-talet avstannat, som ett resultat av ömsesidig krigsleda, började man i sionistiska kretsar oroas. Det hade inte gått riktigt som planerat. Istället för att Irak och Iran skulle ha förblött av konflikten, vilket var baktanken med att man från Västerländskt – läs sionistiskt – håll underblåste den genom massiva vapenleveranser till båda sidor (öppna vapenleveranser till Irak och till Iran mer "hemligt" bl.a. via "Iran–Contras affären"), så var de båda nationerna ej helt utslagna. Dessutom hade det irakiska samhället utvecklats inom en rad fält och landet besatt fortfarande en i sionisternas ögon betydande militär potential kombinerat med en ovanligt hög grad av självständighet och internationella politiska ambitioner för ett enande av arabvärlden och en rättvis lösning på Palestina–konflikten. Just det som sionisterna alltid har fruktat. Deras strategi har alltid varit att omgärda sin judiska koloni med lättkontrollerade lydriken, enligt principen "söndra och härska".

Till att börja med försökte man med hot och utpressning tvinga irakierna att avveckla sin försvarsmakt och de industrier som i sionisternas ögon ansågs kunna "hota" den judiska statens hegemoni i området. Men irakierna vägrade.

Sionisterna fick då byta taktik. Det gällde nu att knäcka den irakiska nationen och dess självständighet politiskt, ekonomiskt, och militärt, genom att provocera fram en väpnad konflikt. Som Staffan Beckman skriver i "Kommentar" Nr 1–2/1994 om mediernas tystnad om den massaker som var "Gulfkriget" och varför vissa krafter frammanat kriget:

"Kanske är det så att de alla redan vet eller anar att FN–ingripandet och kriget var någonting annat än vad det såg ut att vara. Kanske finns idag informationen i vida etablerade kretsar att USA redan 1989 – långt innan Kuwaitfrågan blev aktuell – beslöt att provocera Saddam Hussein till ett krig som skulle göra det irakiska samhället "allvarligt försvagat för åtminstone en generation framåt". Kanske sitter de nu alla, med intresse av att hålla god min i elakt spel."

Det var precis det som skedde. Och provokationen var den att kuwaiterna, under påtryckningar från USA började pumpa ut olja på ett sätt som stred mot OPEC's strikt reglerade kvoter, och som ledde till en ekonomisk katastrof för den redan av krig sargade irakiska nationen när de internationella oljepriserna som ett resultat av Kuwaits överproduktion nu sjönk. Detta var under året **innan** den irakiska "invasionen" av Kuwait. Kuwaiterna visste själva att de lekte med elden när de nu på detta sätt, och vid upprepade tillfällen dessutom, provocerade irakierna, klart medvetna om faran och det faktum att Irak aldrig gjort avkall på sin rätt till det territorium, som går under namnet Kuwait. Men USA's påtryckningar på kuwaiterna lät inte minska.

Månaderna innan Irak slutligen gick in i Kuwait gjordes utspel efter utspel från Bagdad på hur konflikten, med fredliga medel, kunde lösas, bl.a. genom att Kuwait skulle kompensera irakierna för de gigantiska ekonomiska förluster som Kuwaits brott mot OPEC–avtalen åsamkat Irak. Men de vägrade.

Samtidigt ökade kraven i Irak att göra något åt situationen, och fredliga förhandlingar verkade inte leda någon vart, kuwaiterna vägrade ändra sin konfrontationspolitik och erkänna att de handlat fel. I stället fortsatte de. Och nu kommer vi till det riktigt intressanta. Bara några dagar innan att Irak "invaderade" Kuwait mötte **Saddam Hussein** den amerikanska ambassadrisen i Bagdad, Mrs **April Glaspie**, och den allt skarpare situationen diskuterades. Där sade Saddam Hussein bl.a. följande till den amerikanska ambassadrisen:

"Men när en planerad och medveten politik utan någon som helst ekonomisk rättfärdigande, tvingar ner oljepriserna, betyder det ännu ett krig mot Irak. För militära krig dödar människoliv genom att förblöda dem. Och ekonomiska krig dödar deras mänsklighet genom att beröva dem deras möjlighet till en bra levnadsstandard. Som ni vet så gav vi floder av blod i ett krig som varade mer än åtta år, men vi förlorade inte vår mänsklighet. Irakierna har rätt att leva med stolthet; vi kommer inte att acceptera att någon försöker skada vår stolthet och irakiernas rätt till en hög levnadsstandard."

("The Gulf Between Us" av Victoria Brittan, 1991, sida 14.)

Och när den irakiske ledaren antydde att Irak inte längre kunde förhålla sig passivt inför det som man såg som ett exempel på en medveten ekonomisk krigsförklaring från Kuwaits sida med syfte att strypa Irak, och att drastiska åtgärder kan bli nödvändiga, så **instämmer** den amerikanska regeringens representant att irakierna har rätt att justera konflikten på sitt sätt och att USA ej skall lägga hinder i vägen och intervensera, utan att det här rör sig om en irakisk angelägenhet! Alltså, USA ger Irak grönt ljus för att återerövra den 19:e provinsen som så länge hållits avskärmad från huvudlandet!

Att USA vid den här tiden hade relativt bra relationer med Bagdad är ej förvånande, eftersom Irak hade utsetts av USA som en tillfällig allierad när man hade sökt att krossa Iran och den muslimska revolutionen som avsatt den förhatlige **Shahen**. Läser man i Västerländska medier från perioden under Iran–Irak–kriget om Irak ser man idel positiva beskrivningar om landets utveckling och modernisering och även om dess ledarskap. En bild som står i en oerhörd kontrast till den nuvarande **propagandabilden** där Irak beskrivs som ett barbariskt medeltidsland, styrt av den "galne diktatorn" Saddam Hussein – "den nye Hitler".

Och så hände det som var förutspått. Efter detta sista "klartecken" från supermakten USA gick irakierna den 2:a augusti in militärt i Kuwait och återförenade den 19:e provinsen med huvudlandet. Det var vid detta tillfälle irakierna hade gått i fällan, från och med detta steg fanns det inte längre någon som helst utväg från en militär storkonflikt med världssionismen och dess lydstaterna. Fällan hade nu slagit igen, och den framtida utvecklingen var oundviklig, eftersom sionisterna sedan länge hade förberett sig för att styra det i en riktning mot krig och massförstörelse av Irak.

Irakierna måste ha överraskats av USA's plötsliga upprördhet när irakiska trupper nu stod i Kuwait. En viss indignation hade man förväntat sig – det tillhör spelet, men att USA nu ställde sig på krigsfot mot Irak, trots de signaler amerikanerna tidigare givit angående Kuwait-frågan, det var inte väntat. Att sedan ingen som helst förhandlingslösning på problemet accepterades av USA måste ha setts som än mer olycksbådande. Irakierna lade fram många förslag, men från och med nu tickade klockan mot krig.

Irakiernas intelligenta drag att, bara några dagar efter att de gått in i Kuwait koppla deras "ockupation" av Kuwait med den judiska statens mångåriga riktiga ockupation av Palestina, fyllde sionisterna med vrede. Inga tankeväckande kopplingar – "linkage" som man då kallade det för – fick förekomma.

Irakiernas utspel var helt logiskt; om den sk. "omvärlden" upprördes så över Iraks agerande i Kuwaitfrågan, varför så tyst om den judiska ockupationen i Palestina, och varför inte lösa de båda ockupationerna genom att Irak avstår från sina anspråk på Kuwait mot att sionisterna ger upp de delar av Palestina de bestäl palestinierna på 1967?

USA och dess allierade slog blint ifrån sig denna fredliga lösning på konflikten och välldes istället in massivt med militära styrkor i Saudi–Arabien under förevändning att skydda denna lydstat mot "en förestående irakisk invasion". President **Bush** kommenterade i medierna, under hösten 1990, den amerikanska upprustningen med markförband, flyg, artilleri och flotta i området: "*Vårt uppdrag är helt och hållet defensivt!*" Detta falska uttalande är värt att komma ihåg med tanke på den framtida utvecklingen. Som "bevis" för att irakierna efter det att de gått in i Kuwait även tänkte invadera Saudi–Arabien presenterade USA flygfoton som skulle visa på massiva irakiska truppkoncentrationer längs gränsen mellan det nu av irakierna ockuperade Kuwait och Saudi–Arabien.

Dessa bilder spreds över världens alla medier och det var nu, i de av sionisterna styrda medierna, som talet om att Saddam Hussein var "den nye Hitler" började på allvar. När Sovjet året senare, när kriget mot Irak redan hade genomförts, publicerade sina egna satellitbilder från området från samma tidpunkt, avslöjades det att de påstådda irakiska truppkoncentrationerna – Saddams invasionsstyrka – bara varit bluff och båg påhittat i Pentagon. Inga irakiska truppsamlingar längs gränsen mot Saudi–Arabien, gick att finna.

Det viktiga för världssionismen och dess lydstat USA var att man nu hade en bra förevändning för att föra in alla de trupper man nu behövde för det krig mot Irak som man sedan länge planerat. Att USA:s satellitfotobevis var falska var det ingen som oroade sig för. Sanningen kan man alltid tillåta sippra fram efteråt, i sann "demokratisk" anda. Det viktigaste för den judiska strategin vid tidpunkten är dock att alltid ha propaganda–artilleriet fulladdat med lögnar som just då de skall användas ej får ifrågasättas eller avslöjas, ty då skulle ju spektaklet falla pladask!

"Jag har sett så många palestinier, jordanier och libaneser brända av israelisk napalm, jag har sett så många döda, jag har sett så många stympade barn. Sten Andersson kallar det "nidingsdåd" när Iraks missiler slog ner i Tel Aviv – men de araber som dör i Irak räknar han inte, det är inte nidingsdåd, det är inte terror som pågår i Irak, där man försöker krossa och utplåna det enda hyfsat självständiga samhällsbygge som existerat i östra arabvärlden."

(Staffan Beckman, "Kommentar", Nr 1 – 1991)

Judiska lobbyn i USA mobiliserar för förintelse av Irak

Den judiska bibeln, Torah, det Gamla Testamentet, förkunnar att alla Israels fiender skall utrotas.

I Jesaja 60:10–12 (Sions kommande härlighet) heter det:

"Och främlingar skola bygga upp dina murar och deras konungar skola betjäna dig (...) Och dina portar skola hållas uppe beständigt, varken dag eller natt skola de stängas, så att folkens rikedomar kunna föras in i dig med deras konungar i hyllningståget. Ty det folk eller rike som ej vill tjäna dig skall förgås; ja, sådana folk skola i grunden förgöras."

Den judiska maffian följer uppenbarligen dessa direktiv.

När det gäller Irak är det med en skrämmande fascination man ser den oerhörda grymhet som kännetecknar den judiska politiken mot Iraks folk. Man använder sin oerhörda makt för att bomba och bränna ihjäl hundratusentals irakier i det sk. Gulfkriget. Samtidigt utför man precis vad som Knesset–talesmannen **Pazner** sade strax före krigsutbrottet 1991; Irak bombas till stenåldern. Alla de tekniska landvinningar, alla de strukturella förändringar i Irak som irakierna genomfört under 70– och 80–talet och som gjorde det till ett föregångsland i Tredje Världen, togs ifrån dem. Elverk, vattenreningsanläggningar, jordbrukssilos, bevattningssystem, vägar, telekommunikationer, anläggningar för medicinframställning – allt bombas sönder och samman.

Samtidigt upprätthåller den judiska världsmaffian, maskerad som USA – den stat där den judiska makten har en särställning – en fruktansvärd bojkott mot Irak som med bakgrund av bombningarna mot landets infrastruktur leder till ett fruktansvärt mänskligt lidande.

Beräkningar visar att efter sju års sanktioner har minst **en miljon** irakiska **barn** dött av undernäring och sjukdom som ett resultat av bojkotten. .

Och judarna är nöjda.

I en intervju i CBS 60 Minutes 12/5–1996 sade den judiska utrikesministern **Madeleine Albright–Korbel**, apropå den irakiska civilbefolkningens enorma lidande:

"Vi tycker att det är värt priset."

Den senaste tidens krigshets är ett spel som följer de gamla vanliga judiska receptet.

Alla judar på sk. "känsliga" positioner och poster har aktiverats för kriget. Judinnan Albright–Korbel, som de israeliska medierna skriver som *"en av de våra"*, har tagit befälet över USA:s utrikespolitik. Andra medlemmar i den judiska maffian som nu hetsar mot Irak är USA:s försvarsminister, juden **William Cohen**, och som numera står i direkt telefonkontakt med Israels försvarsminister **Mordechai**, det är Clintons judiska rådgivare för utrikespolitik och Mellanöstern, däribland **Samuel Berger**, **Rehm Emmanuel** och **Martin Indyk**, för att bara nämna några av namnen. Alla dessa judar beskrivs i de interna amerikansk–judiska tidningarna som sk. "varma judar" – d.v.s. reservationslöst pro–israeliska.

Det enda problemet dessa judar har är nu hur man ska kunna **motivera** den förintelse av det irakiska folket man söker genomföra. Det är ju känt att man för att kunna förklara att man använder en viss särskilt avskyvärd metod eller vapen, måste kunna peka på att motståndaren, i detta fall Irak, verkligen förtjänar det.

Därför behövs krigspropagandan.

Efter det sk Gulfkriget låtsades vår prostituerade journalistkår att den hade drabbats av självranssakan och man sade och skrev åren därefter att man minsann i framtiden **inte** skulle låta sig manipuleras av Pentagons direktiv, och man skulle aldrig mer glömma att krigets första offer alltid är sanningen.

Men nu, återigen, lånar journalisterna sig för billig krigspropaganda riktad mot Irak.

Regelrätta krigslögner vars enda syfte är att snabbt spridas till så många som möjligt för att på så sätt motivera att Irak bombas sönder och samman, kanske t o m att man använder **kärnvapen** mot Irak, vilket faktiskt har antytts. Och sedan när massakern och övergreppet är genomfört, då, först då, kommer dementierna. Och man kommer därefter erkänna att allt antingen var lögn eller oerhört överdrivet.

I samband med Gulfkriget kunde man t.o.m. läsa i den israeliska dagstidningen **Ha'aretz** den 13 januari 1991 svart på vitt att : *"De judiska lobbyisterna i USA är djupt engagerade i propaganda–arbetet för ett krig mot Irak."*

Men så är också Ha'aretz en israelisk tidning producerad av judar och bara avsedd att läsas av andra judar.

Bland de propagandalögner som man använde sig av **då** blev den mest kända myten om att irakiska soldater i det av Irak ockuperade Kuwait mördade hundratals spädbarn genom att slita dem ut från sina kuvöser och lämna dem döende på marken. Det var denna lögn, regisserad av ett PR–bolag, som fick den amerikanska kongressen och den s k hemmaopinionen att sanktionera ett förstörelsekrig mot Irak. En lögn som bara några månader senare, när kriget väl var genomfört, erkändes vara ett påhitt.

Idag, sju år senare, är det istället andra myter som gäller:

Framförallt myten om Iraks giftvapen med fantastiska robotar fyllda med mjältbrand och tillräckligt med botulinumtoxin för att som judeagenten och FN-mannen **Richard Butler** sade, "skjuta bort Tel Aviv", hör till de lögnar som medierna idag upprepar.

Det är extra intressant att dessa nyckelpersoner inom FN som sysslar med Irak och dess påstådda vapenprogram är så intimt förknippade med det judestyrda USA och staten Israel och således har sålt sin sk. opartiskhet och avslöjat sig som agenter för judemaffian.

Scott Ritter mannen som ledde den senaste vapeninspektionen i Irak visades sig ha varit kapten i amerikanska marinkåren under kriget mot Irak 1991. D.v.s. han var direkt involverad i krigshandlingar, aggression, riktade mot Irak. Är en sådan person oberoende?

Ovannämnde **Richard Butler** höll förra veckan möte med amerikansk-judiska företrädare, enligt rapporter från media. Varför det? Vad har en påstådd oberoende FN-tjänsteman att göra hos dessa företrädare för rasism och apartheid? Skulle han avlägga rapport till judelobbyn, hans **verkliga** uppdragsgivare? Apropå hans påståenden att Irak har biologiska vapen som skulle kunna "utplåna Tel Aviv" har fransmännen reagerat starkt. De har bl.a. sagt att Butler "går utöver sin roll genom att framföra sådana påståenden som dessutom inte motsvarar den information som har givits FN:s säkerhetsråd", som en fransk talesman uttryckte det (SvD 29/1-1998). Med vilken rätt får Butler hitta på och förfälska sanningen?

Och nu börjar den sedvanliga uppladdningen i våra sionistiskt influerade medier.

Att **mörda** en icke-judisk statsman anses som helt normalt, om det rör sig om någon som hotar judiska intressen. Enligt den judiske kolumnisten **Thomas Friedman** i New York Times citerad i DN (14/11-1997) uttrycker han enligt DN ett "gör slut på Saddam-önskemål" när han i sin kolumn skriver: "Saddam är skälet till att Gud skapade kryssningsmissiler". Och i DN 3/2-1998 kan man läsa att "ledande kolumnister, t ex William Safire [en ökad judisk aktivist] i New York Times, hävdar att USA den här gången måste ta steget fullt ut och sätta in tillräckligt med militär kraft för att oskadliggöra Saddam Hussein, 'denna generations Hitler', en gång för alla".

Och på DN's **ledarsida** 3/2-1998 kan man läsa rubriken "Saddam Husseins Irak utgör ett livsfarligt fredshot som måste neutraliseras" där uppenbarligen **Bonniers** menar att inte bara personen Saddam Hussein, utan hela **landet** Irak med dess folk, måste krossas.

Hur var det nu det stod i judarnas Torah, deras Lag?

"...det folk eller rike som ej vill tjäna dig skall förgås; ja, sådana folk skola i grunden förgöras."

TV 4, Text TV, utrikes nyheter, 2/12-1998:

ALLIERADES ATOMSOPOR HOT MOT IRAK

BAGDAD (TT-AFP)

Amerikanska och brittiska styrkor använde under kriget vid Persiska Viken 1991 tonvis med vapen som innehöll atomsopor.

Irak hävdar nu att resterna av dessa vapen orsakar strålningsskador som påminner om skadorna av nedfallet från Tjernobyl.

– Våra undersökningar visar att antalet fall av leukemi ökat dramatiskt, särskilt bland barn, i områden i södra Irak som bombades av USA, hävdar läkaren Shawqi Sabri Murkus, chefstjänsteman i Iraks hälsodepartement. FN:s cancerstatistik från områden i ödra Irak uppges visa en sjufaldig ökning mellan 1989-1994.

Atomavfall – förbrukat uran – används i ammunition avsedd att sättas in mot pansarförband för att göra ammunitionen tyngre och ge större sprängverkan.

SVT Text-TV, utrikes nyheter, 27/1-99:

FN sanktionerna mot Irak ett fiasko

Sanktionerna mot Irak är en form av krigföring som varje månad kräver upp till 6000 liv. Det hävdar Dennis Halliday som i höstas i protest hoppade av FN-jobbet som samordnare för den humanitära hjälpen till Irak.

– Vi måste hitta en annan lösning. Jag är övertygad om att sanktionerna som verktyg inte fungerar, sade Halliday i en intervju med brittiska Guardian.

Halliday ledde FN-programmet under 13 månader. – Något som leder till att 30 procent lider av undernäring och orsakar så många tusen människors död är ett fiasko, sade han i intervjun.

SVT, Text TV, utrikes nyheter, 27/1-1999:

Ritter: Australien spionerade i Irak

Den före detta vapeninspektören i Irak Scott Ritter uppger att Australien var djupt inblandat i USA:s spioneri mot Irak som ska ha skett med hjälp av FN:s personal i Irak.

Australiens regering var fullt medveten om att de australier som ingick i FN-styrkan UNSCOM spionerade för USA, säger Ritter i dagens nummer av Canberra Times.

En talesman för de australiska försvarsdepartementet förnekade Ritters uppgifter men vägrade gå in i detalj. Unscomchefen Richard Butler har helt förnekat spioneri för USA:s räkning.

Rolf Ekéus – agent för Israel

I Januari 2 000, försöker man ånyo lansera **Rolf Ekéus**, Sveriges nuvarande USA-ambassadör, som kandidat till att leda "FN:s" vapeninspektioner i Irak.

Rolf Ekéus har hundratusentals irakiska liv på sitt samvete, genom att under den förra perioden då han arbetade för de sk. vapeninspektionerna, förhållade hävandet av de mordiska sanktionerna riktade mot Iraks folk.

Ekéus senaste kandidatur stöddes av judarna i USA, dvs Clintons judiska stab, samt den av dem värvade FN-chefen **Kofi Annan**. Vår egen utrikesminister **Lindh** tyckte förstås att det var ett glädjande förslag, som fick hennes helhjärtade stöd.

Att samme Ekéus är *otroligt komprometterad* som "opartisk inspektör", var det ingen som nämnde. Istället uttryckte man förvåning, inte så mycket över att Irak protesterade mot att igen få Ekéus som inspektör, utan över Frankrikes Rysslands och Kinas protester.

Men som vanligt följdes inte rapporten att Ekéus utnämning mötte protester, med någon som helst förklaring till *varför* man motsatte sig honom.

Låt oss därför rekapitulera att samme Ekéus, i samband med USA:s senaste massbombningar av Irak, december 1997, åkte till sina vänner i Israel för att delge dem information han införskaffat om Irak!

I en artikel skriven av Expressens Irakhetsande judiske journalist **Arne Lapidus** (som även är judisk skribent i tidningen **Judisk Krönika!**) kunde man läsa följande, den 30/1-1998:

"Ekéus på hemligt besök i Israel

TEL AVIV. Den svenske diplomaten Rolf Ekéus var på topphemligt besök i Israel den här veckan. Det var ett led i Israels närmast desperata jakt på information om Saddam

Husseins planer. Ekéus, tidigare chef för FN:s vapeninspektörer i Irak, berättade vad han vet om de irakiska giftrobotarna – som snart kan komma att avfyras mot Israel.

Både Sverige och Israel är mycket tystlåtna om Rolf Ekéus Israel besök. På UD säger man bara att det var en "privatresa". Israelerna påstår att det var ett "artighetsbesök" – som om Sveriges Washingtonambassadör av ren hövlighet plötsligt skulle ge sig iväg till Mellanöstern! – Rolf Ekéus träffade försvarsminister Yitzhak Mordechai och ledningen för armén. Samtalen handlade om Irak, sade den israeliske försvarsministerns rådgivare, Avi Banayahu, till Expressen i går. – Ministern tackade honom för hans insatser när det gällde att spåra upp Iraks massförstörelsevapen. Israel har mycket att tacka Ekéus för.(...)"

Där får man höra det: "... Israel har mycket att tacka Ekéus för!"

Svensken som så hyllats av medierna åkte alltså på en hemlig resa, med UD's goda minne, till apartheidstaten Israel, för att för sina uppdragsgivare berätta vad han vet om Israels fiender.

Vad är man då om **inte** agent för den internationella judemaffian?

98-03-01

John Pilger och Jan Guillou avslöjar massmordspolitiken mot Irak

Aftonbladets skall som tidning hedras i samband med den senaste uppseglande konflikten i Irak. Slutligen verkar man på redaktionen ha förstått att "USA:s" (d.v.s. de amerikanska judarnas) politik mot Irak syftar på en **förintelse** av denna arabiska nation, både som folk och stat.

Som ett led att sprida information om vad som skulle bli resultatet av ett nytt "Gulfkrig" publicerades flera läsvärda artiklar, både på tidningens ledarsida och på kultursidorna.

Det bästa som skrevs var ett långt utdrag från den brittiske journalisten **John Pilgers** nya bok "*Hidden Agendas*" och som publicerades i Aftonbladet den 20 februari 1998.

Rubriken på utdraget/artikeln är "*Varsågoda, kriget är serverat*" och ingressen skvallrar om författarens inställning till den hotande konflikten:

"Nedräkningsklichéerna från 1991 är tillbaka... och ännu en gång sväljer journalisterna propagandan."

John Pilger ger sig in på en mycket bra sammanfattning av den nuvarande situationen i Irak – en situation som är ett direkt resultat av Israel-lobbyisternas förödande krig mot landet 1991:

"Enligt vad FN:s speciella sändebud rapporterade 1991 är Irak nu "*ett land som har bombats tillbaka till ett förindustriellt stadium för lång tid framåt*". I material som lämnades till det brittiska parlamentets utrikesutskott rapporterade de främsta internationella hjälporganisationerna att USA:s och Storbritanniens bombningar 1991 "*till stor del hade förstört*" Iraks hela infrastruktur på områden som elektricitets- och vattenförsörjning, avloppssystem, kommunikationer, sjukvård, jordbruk och industri, vilket resulterade i "*förhållanden som orsakar svält och epidemier*"."

Pilger rapporterar vidare om de katastrofala följderna för den irakiska civilbefolkningen:

"För tre år sedan rapporterade FN:s jordbruksorgan FAO att de allierades bombningar 1991, i kombination med följderna av sanktionspolitiken, hade orsakat mer än 560 000 barns död i Irak. Världshälsoorganisationen WHO bekräftade denna siffra, vilken nu betraktas som föråldrad. Enligt det irakiska hälsoministeriets statistik har 1 211 285 barn

dött till följd av embargo mellan augusti 1990 och augusti 1997. I ett brev till FN:s säkerhetsråd skrev **Ramsey Clark**, en f d amerikansk justitieminister som har lett en undersöknings-kommission i Irak sedan 1991, att de flesta dödsfallen beror på *"proteinbrist, undernäring och utmätning, vilket har drabbat 12 procent av barnen, hämmad kroppslig utveckling, som 28 procent lider av, diarréer och uttorkning på grund av dåligt vatten och bristfällig mat... vanliga sjukdomar som skulle kunna stoppas med vaccinationer, och epidemier. Ingen död är grymmare än den här. Barnens lidande är utdraget, hjälplöst, i avsaknad av enkel medicinsk behandling och smärtstillande medel, utan nåd."* Detta är det glömda, i stort sett orapporterade massförstörelsevapen som USA och Storbritannien använder mot vanliga irakier medan nya bombningar nu förbereds allt intensivare."

Vad Pilger inte vågar gå in på är förstås vilka som **egentligen** har styrt skedet i dessa fall: T.ex. så är de som ansvarar för USA:s respektive Storbritanniens utrikespolitik just nu inget annat än öppet sionistiska judar d.v.s. de judiska utrikesministrarna **Madeleine Albright-Korbel** och **Robin Cook**.

Så det är snarare mer rättvisande att skriva att det är **världssionismen** som använder sig av svält som massförstörelsevapen mot Irak, än att anklaga USA:s och Storbritannien huvudsakliga icke-judiska befolkningar och brännmärka dem för dessa sionistiska brott.

Pilger går senare vidare i sin artikel med att berätta om vad som hände för sju år sedan under det sk. "Gulfkriget", som våra sionist-dirigerade medier då beskrevs som det vackraste och mest rättfärdigaste av krig:

"Här serveras vi nu ännu ett mediakrig; och precis som skedde under upptakten till Gulfkriget kan de mänskliga konsekvenserna, blodet och lukten av förkolnade lik, förtigas genom att kriget förklaras vara en skonsam vetenskap; politiker och journalister befrias från moraliska dilemman genom att bomberna beskrivs som "kirurgiska" och "smarta". Återigen är sanningen en helt annan. Under Gulfkriget var mindre än sju procent av de vapen som användes högteknologiska eller "smarta". Mer än 88 500 bomber fälldes över Irak – motsvarande sju Hiroshima-bomber. De flesta missade sina mål, vilket orsakade en av de mest omfattande slakterna på civila under det sena 1900-talet. Med några hedervärda undantag har medierna förpassat även dessa fakta till glömska, vilket möjliggör att historien upprepas."

Pilger skriver vidare:

"Uppemot en kvarts miljon män, kvinnor och barn dog som ett direkt resultat av den USA-ledda attacken mot Irak. Denna undersökning bekräftade opublicerade, underrättelsebaserade amerikanska och franska uppskattningar om *"mer än 200 000 civila döda"*.

I västerländska medier fick detta chockerande avslöjande minimal uppmärksamhet; det ansågs inte nyhetsmässigt vid det laget. Flertalet dödsoffer hade dessutom sannolikt dödats på olagligt sätt: antingen med brittiska och amerikanska vapen som, enligt alla kriterier, måste klassificeras som "massförstörelsevapen" och vilkas laglighet återstår att pröva enligt Genèvekonventionen; eller till följd av attacker mot civila centra, som t ex brittiska RAF:s anfall mot staden al-Nasirijah; eller under flykt och efter kapitulation. Hemligheten med kriget vid Persiska viken är att det inte alls var något krig utan en ensidig slakt. Det fanns ingen skräckinjagande irakisk "militärmaskin", som de allierades propaganda och medierna hävdade. Inte ett enda amerikansk pansarfordon träffades av fiendens eld. General **Richard Neal**, sambandsansvarig under operation ökenstorm, har i efterhand medgett att de flesta irakiska militärfordon attackerades bakifrån."

Pilger ger sedan några exempel på krigsförbrytelser mot de irakiska soldaterna under "Gulfkriget", förbrytelser som effektivt nedtystats av våra medier:

"Journalisterna som vallades runt av de militära myndigheterna i Saudiarabien var lyckligt okunniga om att amerikanska bulldozers, under de två sista dagarna före eldupphöret, hänsynslöst användes för att nattetid begrava irakiska soldater, inklusive sårade, levande i deras skyttegravar. Sex månader senare avslöjade tidningen *New York Newsday* att tre brigader ur USA:s första infanteridivision "använde snöplogar monterade på tanks för att begrava tusentals irakiska soldater – varav flera fortfarande var vid liv – längs flera kilometer långa skyttegravar". En av brigadernas officerare, överste **Anthony Moreno**, sade: "Så vitt jag vet kan vi ha dödat tusentals." Samma fordon användes senare för att dumpa döda i grävda massgravar. Det fanns ingen respekt för de dödas identitet eller deras familjers rätt att få veta sanningen och därmed kunna sörja."

Pilger återvänder senare i sin exposé till den dagsaktuella situationen och erinrar om den risk för **kärnvapenkrig** som faktiskt finns och som våra medier också valt att nedtona: Risken att judestyrd USA använder kärnvapen för att mörda miljoner araber:

"Den 2 februari avslöjade *New York Newsday* – en tidning som bättre än någon annan rapporterat de militära hemligheterna under kriget i Persiska viken – att president Clinton har skrivit under ett direktiv som auktoriserar insättande av taktiska kärnvapen under vissa villkor. Det är väl känt att USA:s militär har datorsimulerat användning av en kärnvapenbomb, B61-11, som ska kunna penetrera Iraks djupast liggande bunkrar."

Det behövs pålästa och informativa artiklar som denna för att väcka folk och få dem att inse vad det är som håller på att hända. För denna informationsinsats ska Pilger ha stor heder. Dock är det samtidigt en tragedi att alla dessa uppgifter som nämns ovan om det förra kriget varit kända sedan länge, och att det är först nu som de blir "offentliga". Under tiden har folkmordet mot Irak pågått, utan den svenska allmänhetens vetskap, och hundratusentals människor avlidit.

Artikeln i sin helhet står att finna på Aftonbladets hemsidor:

<http://www.aftonbladet.se/kultur/9802/20/jp.html>

Jan Guillou skrev också en mycket bra artikel den 23:e februari 1998, i samma anda som Pilgers. Guillou varnar där för att man håller på att iscensätta "ännu ett massmord på araber".

Om alla mediernas uppgifter om Iraks påstådda farlighet, uppgifter som behövs för att kunna motivera att landet bombas, skriver Guillou:

"Jag skulle tro att det mesta av det som sägs i det här avseendet är lögn. Av det mycket enkla skälet att det var lögn förra gången."

Guillou skriver vidare:

"Att amerikanska presidenter då och då vill sända bombflygsflottor över ett eller annat muslimskt land är ingen nyhet. Den kommande massmordsaktionen ingår helt enkelt i vår tids politik, det är muslimerna som ersatt Sovjetunionen som vår stora fiende och fördelen med muslimer är att de är civilbefolkning och kan massmördas utan att försvara sig."

Och han utvecklar detta resonemang:

"För att möjliggöra den här politiken krävs nu inte bara att man personifierar fienden till 'Saddam'. Det krävs också ett avmänskligande av araber. Offren är inte människor som vi andra."

Ty inte skulle Svenska Dagbladets och Dagens Nyheters ledarsidor drömma om att kräva en miljon vita människors död av ditt eller datt politiska skäl. Massmord i vår tid kan bara försvaras av sådana ledarskribenter om offren är araber."

Helt rätt, där slog du verkligen huvudet på spiken, Jan!

Det var länge sedan man såg sådana bra och starka formuleringar i den Guillouska produktionen.

För den som vill läsa artikeln i sin helhet står den också att finna på Aftonbladets kultursidor på Nätet: <http://www.aftonbladet.se/nyheter/9802/23/guillou.html>

Är hämnden värd en halv miljon döda barn?

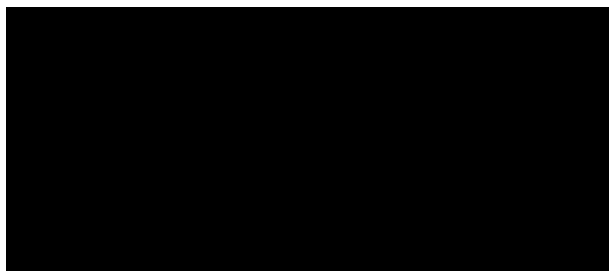
Ja, säger Madeleine Albright. Nej, säger John Pilger som rapproterar från en resa i Irak och ett samtal med Kofi Annan om FN:s sanktioner mot Irak.

Minnena från min resa till Irak är nästan surrealistiska. Bredvid vägen som går från Jordanien till Bagdad låg två lik: gamla män i enkla kostymer, med armarna stelt utsträckta längs kroppen. En taxibil låg upp och ner intill dem. Männerna hade kommit gående längs vägen, bärande på sina knappa tillhörigheter, som nu låg utspridda bland hagtornsbuskarna. Taxins bromsar hade tydligen inte fungerat och bilen hade kört på dem. Människor som bodde i närheten kom ut ur det virvlande dammet och ställde sig och såg på kropparna: för dem var detta en vanlig tilldragelse på den enda väg som leder in i och ut ur Irak.

Den del av vägen som ligger på Jordaniens sida om gränsen är extremt farlig. Den var aldrig tänkt att fungera som en ekonomisk försörjningsled, men ändå transporteras nu det mesta av Iraks tillåtna handel med omvärlden längs dessa två smala körfiler. Trafiken domineras av oljetankbilar som rör sig framåt i en oändlig konvoj; enstaka personbilar och överlastade bussar syns här och där. De oundvikliga olyckorna har skapat ett grymt panorama längs med vägen av utbrända tankbilar, en buss som ser ut som en krossad konserverburk, en Mercedes med officiell FN-skytning vars en gång privilegierade passagerare nu ligger döda.

Dåligt fungerande bromsar på fallfärdiga taxibilar finns naturligtvis överallt, men oddsen för att man ska överleva är sämre här. Reservdelar till de äldre modellerna går inte längre att få tag på, och förarna arbetar nästan dygnet runt utan sömn. För att tjäna till sitt uppehälle måste de åka fram och tillbaka, från Bagdad till Amman, från Amman till Bagdad, så ofta och så snabbt som möjligt. Och när de och deras passagerare dödas eller lemlästas blir även de offer för det mest brutala ekonomiska embargot i vår tid.

Det hämndlystna draget i sanktionspolitiken slog mig en eftermiddag i Bagdad när jag besökte den framstående irakiske skulptören **Mohamed Ghalis** ateljé. Hans senaste arbete är en tre meter hög skulptur av en kvinna med uttorkade bröst, och ett barn som ber henne om mat; barnets lilla bräckliga kropp försvinner in i kvinnans ben. Kvinnans ansikte är mörkt och konturlöst, en mardröm av sorg och förvirring, som han beskriver det. Hon står i en kö framför en stängd dörr. Kön känner man igen från vartenda sjukhus jag besökte; den ser alltid likadan ut och sträcker sig från sjukhusapotekets disk ut i hettan utanför, med människor som väntar på de livräddande mediciner som bara kommer in i Irak när FN:s sanktionskommitté känner för det. Eller snarare när Clintonadministrationen och dess underhuggare, Blair-regeringen, känner för det. "*Ju längre vi kan hålla på och strula i säkerhetsrådet och låta allting förbli som det är, desto bättre.*", sade en av kommitténs amerikanska tjänstemän till *Washington Post* (28 januari 1999).

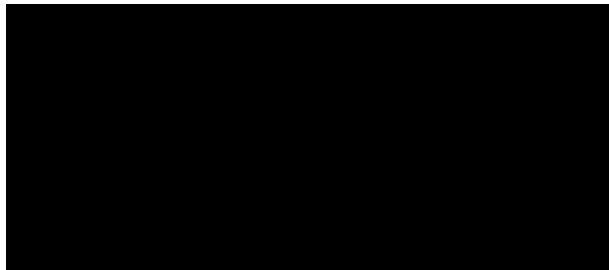
Medan jag befann mig i Irak var listan på "förbjudna artiklar" bland humanitära förnödenheter tjugo sidor lång. Det fanns arton förbud rörande medicinsk utrustning, som exempelvis hjärt- och lungmaskiner. I likhet med vattenpumpar, jordbruksutrustning och brandkårsutrustning misstänktes de för att kunna användas i "dubbla syften": Saddam Hussein kan också tänkas tillverka massförstörelsevapen av skottkärror, som också fanns på listan. Där fanns också rengöringsmedel. I sjukhusen och på hotellen känner man överallt den kväljande stanken av bensin, som används för att rengöra golven, eftersom rengöringsmedel inte får införas i landet.

När jag var i Irak hade utrustning för matproduktion till ett värde av 73 miljoner dollar belagts med införselbud, liksom gödningsmedel, vilket innebar att bönderna producerade mindre. Samma sak gällde för utrustning som skulle behövas för att reparera kraftledningssystemet, vattenreningsverken och telefonnätet. Målsättningen med den avsiktliga bombningen av civil infrastruktur 1991 var, som det amerikanska flygvapnet

senare medgivit, att bomba tillbaka den moderna staten Irak till den utvecklingsnivå den hade "omkring 1920". Strategin var: bomba nu, låt dem dö senare. Så utkämpas den nya tidens "humanitära krig". Statistiken över antalet människor som har dött i efterhand som ett resultat av kriget går knappast att tro på; utan tvekan är det därför som siffrorna så sällan rapporteras i medierna.

Ett exempel: 1995 tillkännagav FN:s jordbruksorgan FAO att den militära ödeläggelsen av Irak och säkerhetsrådets embargo hade orsakat mer än 560 000 barns död. Världshälsoorganisationen WHO bekräftade denna siffra och detsamma gjorde av misstag USA:s utrikesminister **Madeleine Albright**, när hon i tv-programmet *Sixty Minutes* fick frågan om en halv miljon döda barn var ett pris värt att betala. "*Vi anser att det är värt priset*", svarade hon.

Efter min återkomst från Irak flög jag till Washington och intervjuade **James Rubin**, biträdande utrikesminister och språkrör för Albright och den amerikanska politiken gentemot Irak. Rubin hävdade att Albrights uttalande i *Sixty Minutes* hörde hemma i ett annat sammanhang. Jag hade med mig en utskrift av programmet; hennes uttalande var klart och tydligt, och jag erbjöd honom en kopia. "*När man formulerar en politik*", förklarade han, "*tvingas man välja mellan två dåliga alternativ och tyvärr har sanktionerna haft större effekt än vi hade hoppats.*" Han hänvisade mig till "*den verkliga världen*" där "*riktiga val måste göras*". Han tillade, som förmildrande omständighet: "*Vår uppfattning är att det förekom svår fattigdom och sjukdomar i Irak före sanktionerna.*" Uppenbarligen menade han att barnen skulle ha dött i vilket fall.

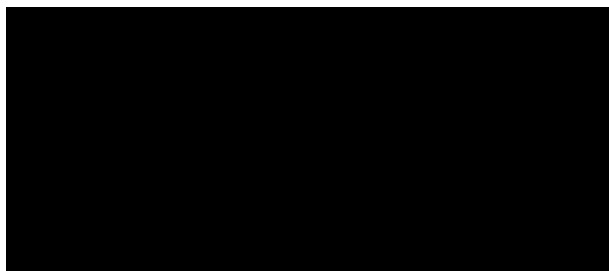

Sanningen är naturligtvis den motsatta. Som UNICEF har rapporterat var Iraks befolkning 1990 en av de hälsosammaste och bäst utbildade i världen; barnadödligheten hörde till de lägsta i världen. I dag är den en av de högsta. Säkerhetsrådet har självt undersökt och rapporterat att mer än 4 000 barn under fem år dör varje månad till följd av sanktionerna. I dag kan en utländsk besökare inte undgå att bli vittne till hur barn dör i onödan.

Läkare efter läkare skrev i mitt anteckningsblock upp vilka livsnödvändiga mediciner och sjukvårdsmaterial de behöver. Medicinerna kommer bara in i landet sporadiskt och efter långa dröjsmål på grund av den New York-baserade sanktionskommitténs svärbegripliga undvikande svar. Läkare nekas till och med blodpåsar, till och med medicin mot dysenteri och tuberkulos, till och med morfin som möjliggör för de dödssjuka att dö med värdighet. "*Det liknar tortyr*", sade doktor **Jawad Al-Ali**, en cancerspecialist. "*Vi kanske kan behandla patienter i en femtedel av fallen, men jag tycker nästan att det är värre än ingen behandling alls eftersom det ger människor hopp, och för många finns det inget hopp.*"

"*Få av oss*", skrev dramatikern **Arthur Miller**, "*kan utan vidare ge upp tron på att samhället på något sätt är förnuftigt ordnat. Tanken på att staten har blivit vansinnig och bestraffar så många oskyldiga människor är outhärdlig. Och därför måste vi inom oss förneka bevisen.*"

På FN-högkvarteret i New York är förnekandet av bevisen lika surrealistiskt som någonting jag bevittnade i Irak. Det finns en trevlig subventionerad restaurang inte långt från den universella deklARATIONEN om de mänskliga rättigheterna, med dess stipulerade rätt till frihet och, framför allt, liv.

Jag träffade Kofi Annan där och frågade honom: "*Som generalsekreterare för Förenta Nationerna, som upprätthåller sanktionerna mot Irak, vad har du att säga till föräldrarna till de barn som dör?*" Han svarade att säkerhetsrådet nu överväger "*smarta sanktioner*". Dessa ska "*inrikta sig på ledarna*" i stället för att fungera som ett "*trubbigt instrument som slår mot barn*". Han kunde inte gå in på några detaljer, och ingenting har hänt sedan jag träffade honom, förutom en resolution som erbjöd Irak en

partiell lyftning av sanktionerna i utbyte mot nya vapeninspektioner, vilket Saddam Hussein inte gick med på, förutsägbart nog. Under tiden fortsätter "det trubbiga instrumentet att slå mot barn", i storleksordningen 150 döda om dagen.

Peter Van Walsum är Nederländernas FN-ambassadör och den nuvarande ordföranden i FN:s sanktionskommitté. Det som slog mig när jag träffade denne diplomat med makt över miljoner människors liv och död på andra sidan jordklotet var att han, i likhet med James Rubin, tycktes förknippa Irak, det civiliserade samhället, med Saddam Hussein, mördaren, som om det hade rört sig om en och samma sak. Han tycktes också tro på idén att hålla oskyldiga människor gisslan hos en diktator och dennes ovilja att böja sig, en diktator som de inte har något inflytande över. Den typen av moralisk och intellektuell förvrängning är vanlig inom FN-högkvarteret, och det amerikanska och brittiska utrikesdepartementet, som en stående ursäkt för "den folkordsliknande ödeläggelsen av en hel nation", som **Dennis Halliday** beskrev sanktionernas effekter den dag han avgick i protest från posten som FN:s humanitära samordnare i Bagdad.

Jag hade följande samtal med ambassadör **Van Walsum**:

"Varför ska civilbefolkningen, oskyldiga människor, straffas för Saddams brott?", frågade jag.

"Det är ett svårt problem", svarade han. "Du måste inse att sanktioner är ett av de motmedel som säkerhetsrådet har till sitt förfogande... och det är klart att de gör ont. De liknar på det sättet en militär åtgärd."

"Men vem är det som drabbas av dem?"

"Ja, det är naturligtvis det som är problemet...men också när det gäller militära åtgärder så har man det eviga problemet med oavsiktliga skadeverkningar."

"Man kan alltså beskriva en hel nations öde som en oavsiktlig skadeverkning? Är det korrekt?"

"Nej, jag menar bara att sanktioner har [liknande] effekter...Jag ...du inser...du förstår, det här är någonting som vi måste studera noggrannare."

"Anser du att människor har rättigheter oavsett var de bor och under vilket system de lever?"

"Ja."

"Innebär inte det att de sanktioner du upprätthåller kränker miljontals människors mänskliga rättigheter?"

"Det har också dokumenterats att den irakiska regimen har begått svåra brott mot de mänskliga rättigheterna..."

"Det råder inget tvivel om den saken. Men vilken är den principiella skillnaden mellan de människorättsbrott som begås av regimen och de som orsakas av din kommitté?"

"Det är en mycket komplicerad fråga, mr **Pilger**."

"Vad har du att säga till dem som beskriver sanktioner som har lett till så många döda som ett massförstörelsevapen, lika dödligt som kemiska stridsmedel?"

"Jag anser inte att det är en rättvis jämförelse."

"Är inte en halv miljon döda barn ett exempel på massförstörelse?"

"Jag tror inte att du kan använda det argumentet för att övertyga mig... Det här handlar om Iraks invasion av Kuwait 1990."

"Låt oss anta att Nederländerna togs över av en holländsk Saddam Hussein, och att sanktioner infördes, och att de holländska barnen började dö som flugor. Hur skulle du känna inför det?"

"Jag tycker inte att det är en särskilt rättvis fråga... vi talar om en situation som orsakades av en regering som invaderade sitt grannland och som innehar massförstörelsevapen."

"Men varför finns det i så fall inga sanktioner mot Israel [som] ockuperar en stor del av Palestina och angriper Libanon nästan varje dag. Varför finns det inga sanktioner mot Turkiet, som har drivit tre miljoner kurderna på flykt och orsakat 30 000 kurdernas död?"

"Tja, det finns många länder som gör saker som vi inte är glada över. Vi kan inte vara på alla ställen samtidigt. Jag upprepar, det är komplicerat."

"Hur mycket makt utövar USA över din kommitté?"

"Vi agerar genom konsensus."

"Och vad händer om amerikanerna protesterar?"

"Då agerar vi inte."

Sista kvällen i Irak gick jag till Rabat Hall i centrala Bagdad för att höra Iraks nationella symfoniorkester repetera. Jag ville träffa **Mohammed Amin Ezzat**, dirigenten vars personliga tragedi står som en symbol för bestraffningen av det irakiska folket. Eftersom elförsörjningen är så oregelbunden har irakierna tvingats använda billiga fotogenlampor för ljus, uppvärmning och matlagning; och dessa lampor exploderar ofta. Det var det som hände Mohammed Amin Ezzats hustru **Jenan**, som omkom i lågorna. "Det var förödande", sade han, "därför att jag såg min hustru brännas till döds framför mina ögon. Jag kastade mig själv över henne för att kväva elden, men det tjänade ingenting till. Hon dog. Jag önskar ibland att jag hade dött med henne." Han stod på sitt dirigentpodium, med sin svårt brända vänsterarm orörlig, och med fingrarna sammanpressade. Orkestern repeterade **Tjajkovskijs Nötknäpparsviten**, och det förekom märkliga missljud. Rörlblad sänkades på klarinetter och strängar på fioler. "Vi kan inte få dem från utlandet", sade han. "Någon har fastslagit att de inte är tillåtna." Partituren är slitna, som gamla pergament. Det finns inget papper att tillgå. Bara två medlemmar av den ursprungliga orkestern är kvar; resten har lämnat landet. "Man kan inte klandra dem", sade han. "Lidandet i vårt land är för stort. Men varför har det inte stoppats? Det är den fråga som alla civiliserade människor borde

ställa."

John Pilger
Översättning: Tor Wennerberg
kultur@aftonbladet.se

Brev till Göran Persson

Nio arabiska författare har skrivit följande öppna brev till statsminister Göran Persson:

Statsminister Göran Persson Regeringskansliet, Stockholm

Stockholm, 2000-02-15

Israeliska flygstyrkor har som bekant under de senaste veckorna genom bombräder mot Libanon förstört livsviktiga civila anläggningar, däribland tre kraftstationer. Under tiden har den israeliske utrikesministern hotat med att bränna ner varenda tum av landet, om dess invånare fortsätter med sitt motstånd mot den israeliska ockupationen av södra Libanon ända sedan 1978. Detta trots att Israel i Förenta Nationernas säkerhetsråds resolution nr. 425 uppmanades att omedelbart och villkorslöst dra tillbaka sina styrkor från Libanon.

Statens Israels agerande mot Libanon påminner både om den brända jordens taktik som tillämpades av de tidigare kolonialmakterna och om den etniska rensning och massfördrivning, som sionistligorna och den israeliska regeringen under det gångna seklet tillämpade mot den infödda befolkningen i Palestina. En taktik, som resulterade i väl dokumenterade massakrer, förstörande av hundratals byar och fördrivning av miljontals palestinier i syfte att etablera en monokulturell israelisk stat i det land man rövat till sig.

I 22 års tid har Israel i strid mot allt vad folkrätt heter ockuperat stora delar av Libanon, ett litet land som aldrig gått i krig mot Israel under hela den arabisk-israeliska konflikten. Vi uppmanar den svenska regeringen att i klara och bestämda ordalag ta avstånd från de krigsförbrytelser som begåtts mot Libanon, liksom från den israeliske utrikesministerns hotelser om nya sådana mot den landets civilbefolkning! Ett avståndstagande från de israeliska övergreppen skulle ligga väl i linje med den svenska regeringens deklarerade principer om främjande av fred, demokrati och mänskliga rättigheter.

Med vänliga hälsningar.

- Mohamad Khalifa: författare, journalist, tel 08 – 760 58 38
- Ibrahim Ahmed: författare, tel 0522 –14 514
- Moaid Abdalsatar: författare, tel 040 – 21 21 36
- Dalor Miqri: författare, poet, tel 018 – 40 19 54
- Adnan Alssaiegh: författare, poet, tel 040 – 94 90 89
- Yahya Abuzakaria: författare, tel 018 – 30 18 96
- Ali Nasser Kanani: författare, poet, tel 08 – 28 69 18
- Ahmed Rami: författare, journalist, tel 070 – 8 12 12 40
- Sabri Yossef: författare, poet, tel 08 – 621 18 48

Kopior för information till: Utrikesministern, riksdagens talman samt **media**

Nyheterna glömmet miljarder människor

Tillbaka i Europa, efter några veckor i Indien, är det tydligare för mig än någonsin hur manipulerade massmedia är i västvärlden, i synnerhet i Sverige.

En av vår tids stora och farliga myter är att vi och det vi kallar "hela världen" lever i något slags informations-samhälle, att vi är inkopplade på det globala nätet, att vi med några sekunders lätt smatter på knapparna på datorn vips kan informera oss om allt som händer i världen. Vi har hur många tv-kanaler som helst och nya kommer hela tiden, som sänder nyheter dygnet runt. Hela världen ligger framför oss. Världen har kommit så nära. Heter det.

Allt detta är lögn och myt. Jag tror att svenska folket är sämre informerat om vad som händer i världen i dag än vad det var för till exempel 25 år sedan. Om man med "världen" menar just det, den överväldigande majoriteten av jordens befolkning och inte det som vi oftast benämner världen, men som egentligen bara inkluderar Europa, Israel, USA, Japan och Australien.

Huvuddelen av jordens befolkning, den stora massan av mänskligheten på jorden, lever inte i dessa länder utan i Asien, Afrika och Sydamerika. De surfar inte på nätet, de har inte ens en parabol.

För ungefär tjugo år sedan eller mer, innan myten om informationssamhället hade bedövat oss alla, hade svenska massmedia egna korrespondenter ute i världen. Varje större händelse i till exempel Indien, ett parlamentsval eller en hungerkatastrof, bevakades av ibland upp till tjugo svenska journalister. Där om kan jag ge besked, ty jag var själv med. Det var inte bara de största dagstidningarna, radio och tv som var där, även svenska landsortstidningar skickade ut folk liksom diverse specialmagasin plus veckotidningar som Se och Vecko-Journalen plus några större fackliga tidskrifter. Periodvis fanns svenska journalister permanent stationerade i Indien, de bodde i Delhi. På den tiden hade Indien cirka 600 miljoner invånare. I dag bor det nära en miljard människor i detta väldiga rike – ingen av dem är svensk journalist.

Det bor långt över en miljard fler människor i hela Asien nu än vad det gjorde för tjugo år sedan, men antalet svenska fasta korrespondenter där är hälften av vad vi hade då, i dag sällan fler än tre. Samma sak gäller i Afrika, Central- och Sydamerika. Världens befolkning har nästan fördubblats, problemen likaså, men seriös rapportering i svenska media om denna majoritet av jordens befolkning minskar. Globaliseringsfällan har smält igen i skallen på oss alla med en smäll. Ju längre tiden går, desto hårdare sitter vi fast i denna myt, vi ser bilder och hör ljud från dramatiska händelser i "hela världen", men vet vi mer för det?

Huvudflödet av alla nyheter som strömmar ut ur alla våra apparater är levererade av amerikanska nyhetsmedia. Det är inget fel i det. Journalisterna arbetar professionellt, ytterst få sitter och ljuger medvetet.

Men de ser naturligtvis på världen genom sina amerikanska ögon. Allt som sker speglas direkt eller indirekt mot amerikanska intressen, politiska, ekonomiska och militära. Det är dessa journalisters plikt och skyldighet. Finns det ingen sådan amerikansk beröring är det inte troligt att händelsen rapporteras överhuvudtaget. Den har då aldrig inträffat. En svensk journalist, utsänd till en händelse på andra sidan jorden, har andra prioriteringar än en amerikansk, fransk eller rysk. Hans publik har andra erfarenheter och intressen än den amerikanska eller den kinesiska. Svenskens rapportering blir därför annorlunda än till exempel en indiers. Det är så självklart att det är pinsamt att behöva säga det.

Det var den ekonomiska krisen som tvingade hem huvuddelen av de svenska fasta utrikeskorrespondenterna. Under tiden har informationsmyten bitit sig så fast att det finns en stor risk för att företagen tror att utsända svenska medarbetare inte behövs längre, "vi får ju newsen i alla fall". Det är en farlig inställning.

Sanningen om tillståndet i världen manipuleras inför våra ögon, vi bedövas med "nyheter" men får ändå veta mindre än förr.

Dags att återupprätta den svenska utrikeskorrespondenten!

Inte en enda moderat, folkpartistisk eller kristdemokratisk politiker är motståndare till apartheidpolitiken i Israel

Inte en enda moderat politiker, folkpartist eller kristdemokrat, eller deras skribenter i morgonpressen var anhängare av apartheid, statligt rasistiskt förtryck, i Sydafrika. Det är möjligt att jag missat någon enstaka kuf som inte vågade tala riktigt ur skägget.

Men inte en enda moderat politiker, folkpartist eller kristdemokrat, eller deras skribenter i morgonpress, är motståndare till apartheid-politiken i Israel. Det är möjligt att jag även här missat någon enstaka avvikare. Allt som var fel i Sydafrika före demokratins införande är enligt dessa människor dock rätt om det görs i Israel.

Den vita överheten i det gamla Sydafrika kände sig, med rätta, som en del av Västvärlden och tyckte sig ha goda motiv för sin raspolitik. Deras argument, som dock inte ens morgonpress i Stockholm visade minsta förståelse för, sånär som på enstaka kuf, var följande:

Det vita Sydafrika är omringat av miljoner negrer och därför måste vi sätta vår säkerhet främst. Vi är nämligen anti-kommunister.

Vi vita har en historisk hemortsrätt till detta jungfruliga land som vi själva byggt upp, negrerna kom senare.

Vi vita är så kulturellt överlägsna att staten måste behärskas av oss.

Vi vita är likaledes så ekonomiskt och tekniskt överlägsna att det är enbart vårt ansvar att sköta staten.

Införs demokrati här leder det omedelbart till folkmord och kaos.

Om detta försvar för apartheid kan man för det första säga att det numera är bevisligen felaktigt. Demokrati infördes i Sydafrika utan vare sig kaos eller folkmord. För det andra fanns inte en enda politiker, eller ens nyhetsuppläsare i tv, i västvärlden som accepterade dessa argument.

Anledningen till att apartheidpolitiken överlevde så länge i Sydafrika var främst att USA direkt och indirekt stödde landet då det, högst sannolikt, var anti-kommunistiskt. Hade USA ivrat blott hälften så mycket för FN-sanktioner mot Sydafrika som mot Irak eller Libyen hade apartheidsystemet störtat samman flera decennier tidigare.

När Israel driver sin apartheidpolitik är försvarsargumenten emellertid identiska med de ovan uppräknade för det gamla Sydafrika. Det historiska argumentet är visserligen mer invecklat eftersom Palestina varit arabiskt mycket längre tid än det varit judiskt, men sammanfattas bäst i det kända slagordet "ett folk utan land till ett land utan folk".

När det gamla Sydafrika kände sig pressat av världsoptionen utanför USA så införde man ett system kallat separate development, små gettoliknande öar ute i landet där afrikanerna fick sköta sig själva, till och med rösta. Det gick världsoptionen inte på.

Men det är just den politik som Israel nu genomför. Man vägrar att lämna tillbaka de palestinska områden som erövrades 1967 men tillåter små öar, mindre än två procent av det erövrade området på Västra Jordanstranden att bli "självstyrande". Men tanken att det skulle bildas en självständig palestinsk stat på de erövrade områdena var så chockerande för Israel att när presidenthustrun Hilary Clinton sa sig stödja en sådan idé så uppstod diplomatisk kris. Hon hade tydligen också missförstått innebörden i Oslo-avtal och den s k fredsprocessen.

Israel vill alltså sabotera denna fredsprocess. Israel vill behålla de erövrade territorierna. Då det dock bor araber på dessa territorier kan man inte ha rösträtt för alla. Demokrati är fel (se de uppräknade skälen ovan).

Israel är nämligen inte en demokratisk stat. Israel definierar sig som en judisk stat, vilket betyder demokrati för judar. Den arabiska minoritet som blev kvar i Israel efter det krig där 800 000 infödingar fördrevs har visserligen rösträtt men förtrycks med alla ekonomiska och byråkratiska metoder som kan tänkas ut. De palestinier som bor i "territorierna" eller östra Jerusalem har ungefär samma rättigheter som trälarna i det medeltida Sverige.

Tillbaks till våra moderata politiker, skribenter i morgonpress och dylikt. De tycker om Israel som mirakel och saga. Det kan jag förstå. Vilken europé kan inte föreställa sig själv som israel?

De tycker däremot inte om araber då de tror att vi ligger i kulturens krig med araber eller islam istället för Sovjetunionen numera. Det har jag svårare att förstå.

Men obegripligt är att de vill förlänga apartheid en gång till. På kort sikt förlorar de palestinska araberna givetvis mest på cynismen. Men vem i alla världen skulle tjäna på detta. Ingen israel i alla fall. Föreställ er själva.

Upphäv sanktionerna mot det irakiska folket

Internationellt kritiserar de snart 11 år gamla sanktionerna mot Irak. Men inte av Göran Perssons regering. Vi kräver att Sverige slutar stödja denna folkmordspolitik som drabbar oskyldiga barn, kvinnor och män men som inte hotar Saddam Hussein. Det skriver svenska kulturarbetare, politiker, företrädare för ideella organisationer och många andra.

DE EKONOMISKA sanktionerna mot Irak är nu inne på sitt elfte år och har orsakat en social katastrof i landet. Sanktionerna har drabbat civilbefolkningen på ett förödande sätt. Det råder brist på allt: mat, rent vatten, medicin och medicinsk utrustning, skolmaterial. Över 1,6 miljoner människor har hittills dött på grund av sanktionerna, av svält, sjukdomar och undernäring. Drygt 500 000 av dem är barn. (Unicef "Preliminary findings and conclusions Iraq child mortality surveys, July 1999").

Samhällets viktigaste funktioner är svårt skadade efter bombningarna 1991 och de senaste årens ideliga bombangrepp. Under sanktionerna kan infrastrukturen – elverk, vattenreningsverk, transportnät, skolor, sjukhus etcetera – inte repareras.

FN:S SÅ KALLADE "olja-mot-mat-program" uppfyller inte ens minimibehoven för landets 22 miljoner invånare. Det är så otillräckligt att det beskrivits som "en plåsterlapp på en cancersvulst". (Dennis Halliday, före detta vice generalsekreterare för FN och chef för FN:s olja-mot-mat-program i Irak 1996-1998) Tre höga FN-tjänstemän (Halliday, von Sponeck och von Burghart) har de senaste åren avgått i protest mot hur sanktionerna slagit mot de mest sårbara i samhället och enbart mot dem.

Sanktionerna har också medverkat till att de demokratiska strävandena i landet bromsats och oppositionen mot diktaturen tystats. Medan folket försvagats och samhället malts sönder har diktatorn Saddam Husseins ställning stärkts och förtrycket mot befolkningen skärpts. En diktator kan inte önska sig bättre förutsättningar för att hålla sig kvar vid makten än ett utsvultet och isolerat folk. Avsikten med sanktionerna sägs vara att förstöra Iraks kapacitet att producera massförstörelsevapen. Men enligt den amerikanske före detta vapeninspektören Scott Ritter finns den kapaciteten inte längre och sanktionerna har själva blivit ett massförstörelsevapen.

VÄRLDEN HAR tidigare sett hur en krossad, förödmjukad nation under en samvetslös diktator kan äventyra världsfreden. Likheten med Tyskland efter första världskriget är slående.

Det internationella stödet för sanktionerna har det senaste året försvagats och protesterna växer runt om i världen på alla nivåer. I Säkerhetsrådet har Ryssland, Frankrike och Kina dragit tillbaka sitt stöd och allt fler länder är beredda att återuppta handel med Irak.

Men Sveriges regering stöder fortfarande sanktionerna. Vi kräver att regeringen drar tillbaka sitt stöd för denna folkmordspolitik och inom FN aktivt verkar för att

 <file:///vinj/bas/boc>

de ekonomiska sanktionerna upphävs

file:///vinj/bas/boc

bombningarna upphör

file:///vinj/bas/boc

det irakiska folkets demokratiska strävanden tillgodoses

file:///vinj/bas/boc

FN-resolution 687:14, som föreskriver en nedrustning av hela regionen, efterlevs.

Att göra detta är inte att stödja Saddam Hussein. Det är att stödja det irakiska folket.

Göran Palm, författare; **Erik Wijk**, författare; **Sven Lindqvist**, författare; **Stefan Svallfors**, författare; **Mikael Niemi**, författare; **Leyla Assaf-Tengroth**, dokumentärfilmare; **Jan Öberg**, fredsforskare; **Henry Ascher**, barnläkare; **Nina Lekander**; journalist; **Marina Stagh**, skribent; **Channa Bankier**, konstnär; **Murad Artin**, riksdagsledamot (v); **Lars Ångström**, riksdagsledamot (mp); **Maj Britt Theorin**, EU-parlamentariker (s); **Bibi Steinerz**, Kvinnor för Fred (KFF); **Lars Ohly**, vice partiledare (v); **Tomas Lappalainen**, redaktör; **Kjell Jonasson**, präst i Svenska Kyrkan; **Peter Curman**, författare; **Bim Clinell**, författare; **Siv Widerberg**, författare; **Monica Alopeus**, författare; **Dogge**, artist; **Maj Wechselmann**, dokumentärfilmare; **Inga-Britt Höjer**, Förbundsstyrelsen IKFF; **Per Gahrton**, EU-parlamentariker (mp); **Karin Wegestål**, riksdagsledamot (s); **Monica Schelin**, Tyresö Ulands- och Fredsförening (TUFF); **Åke Sandin**, programledare Radio TUFF; **Yvonne Ruwaida** parlamentsledamot (mp); **Dan Israel**, förläggare; **Henning Mankell**, författare; **Göran Greider**, redaktör; **Jan Hjärpe**, Svenska Irakkommittén mot de Ekonomiska Sanktionerna (SIES) Lundsektionen; **Anita Lilburn**, SIES, Stockholmssektionen; **Gunnar Olofsson**, SIES, Göteborgssektionen; **Örjan Svedberg**, ordförande för SIES (Malmösektionen); **Sven-Erik Sjöstrand**, riksdagsledamot (v); **Anton Flink**, transportarbetarförbundet; **Sten Lundström**, Riksdagsledamot (v); **Anne-Lie Philipsson**, kommunalråd (Malmö).

Publicerad: 2001-08-06